

הַלְבוֹת אִסּוּרֵי בִיאה פֶּרֶק יא

א. כָּל שְׂאֲמָרְנוּ בְּנִדָּה וְזִבְה וְיִולָדֶת, הוּא דִין תּוֹרָה. וּבִמְשַׁפְּטִים אֵלּוּ הָיוּ עוֹשִׁין, כְּשֶׁהָיוּ בֵּית דִּין הַגָּדוֹל מְצוּיִין, וְהָיוּ שֵׁם חֲכָמִים גְּדוֹלִים שֶׁמִּכִּירִים הַדְּמִים. וְאִם נִלְד לָהֶם סֶפֶק בְּרֵאיוֹת, אוֹ בִימֵי נִדָּה אוֹ זִיבָה יַעֲלוּ לְבֵית דִּין וְיִשְׁאַלּוּ, כִּמּוֹ שֶׁהִבְטִיחָה תּוֹרָה עָלֶיהֶן, שֶׁנֶּאֱמַר "כִּי יִפְּלֹא מִמֶּךָ דָּבָר . . . בֵּין-דָּם לְדָם" (דְּבָרִים יז, ח), בֵּין דָּם נִדָּה לְדָם זִיבָה. וּבֵאוּתֵן הַיָּמִים, הָיוּ בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל נִזְהָרוֹת מְדַבֵּר זֶה, וּמְשַׁמְרוֹת וְסִתּוּתֵיהֶן, וְסוֹפְרוֹת תָּמִיד יָמֵי הַנִּדָּה וַיָּמֵי הַזִּיבָה.

ב. וְטֶרַח גְּדוֹל יֵשׁ בְּמִנְיֵן הַיָּמִים, וּפְעָמִים רַבּוֹת יָבוֹאוּ לְיָדֵי סֶפֶק שְׂאֲפָלוּ רֵאת הַבַּת דָּם בְּיוֹם הַלִּידָה, מֵאוֹתוֹ הַיּוֹם מִתְחִילִין לְמִנּוֹת לָהּ יָמֵי נִדָּה וַיָּמֵי זִיבָה כִּמּוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ; לְפִיכֶךָ לֹא תִטָּמֵא הַבַּת בְּזִיבָה אֲלֹא בַת עֲשָׂרָה יָמִים שְׂאֵם רֵאת בְּיוֹם שְׁתּוּלָד, הֲרִי זֶה נִדָּה שְׁבַעַת יָמִים, וְשִׁלְשַׁת יָמִים סָמוּךְ לְנִדָּתָהּ, הֲרִי עֲשָׂרָה יָמִים. הִנֵּה לְמִדַּת שְׁמִתְחֻלַּת רֵאִיָּה, מִתְחֻלַּת לְמִנּוֹת יָמֵי נִדָּה וַיָּמֵי זִיבָה כָּל יָמֶיהָ, וְאֲפָלוּ רֵאתָהּ וְהִיא קִטְנָה.

ג. וּבִימֵי חֲכָמֵי תַלְמוּד, נִסְתַּפֵּק הַדְּבָר הַרְבֵּה בְּרֵאיוֹת הַדְּמִים, וְנִתְקַלְקְלוּ הַוִּסְתּוֹת, לְפִי שֶׁלֹּא הָיָה כּוֹחַ בְּכָל הַנָּשִׁים לְמִנּוֹת יָמֵי נִדָּה וַיָּמֵי זִיבָה; וּלְפִיכֶךָ הִחְמִירוּ חֲכָמִים בַּדְּבָר, וְגָזְרוּ שֶׁיִּהְיוּ כָּל יָמֵי הָאִשָּׁה כִּימֵי זִיבָתָהּ, וְיִהְיֶה כָּל דָּם שֶׁתִּרְאֶה סֶפֶק דָּם זִיבוֹת.

ד. וְעוֹד הִחְמִירוּ בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל עַל עֲצָמָן חֲמִירָה יִתְּרָה עַל זֶה, וְנִהְיָ כָּלֶם בְּכָל מְקוֹם שֶׁיֵּשׁ יִשְׂרָאֵל: שֶׁכָּל בַּת יִשְׂרָאֵל שֶׁתִּרְאֶה דָם אֲפָלוּ לֹא רֵאת אֲלֹא טֶפֶה כַּחֲרָדֵל בְּלִבָּד וּפֶסֶק הַדָּם סוֹפֶרֶת לָהּ שְׁבַעַת יָמֵי נְקִיִּים, וְאֲפָלוּ רֵאת בַּעַת נִדָּתָהּ. בֵּין שֶׁרֵאת יוֹם אֶחָד, אוֹ שְׁנַיִם, אוֹ הַשְּׁבַעַת כָּלָן, אוֹ יֵתֵר מִשִּׁפְסַק הַדָּם, סוֹפֶרֶת שְׁבַעַת יָמֵי נְקִיִּים כְּזִבְה גְּדוֹלָהּ. וְטוֹבֵלֶת בְּלִיל שְׁמִינִי, אֵף עַל פִּי שֶׁהִיא סֶפֶק זִבְהָ, אוֹ בְּיוֹם שְׁמִינִי אִם הָיָה שֵׁם דָּחַק, כִּמּוֹ שְׂאֲמָרְנוּ וְאַחֵר כֶּךָ תִּהְיֶה מִתְּרַת לְבַעֲלָהּ.

ה. וְכֵן כָּל יוֹלָדֶת בְּזִמָּן הַזֶּה הֲרִי הִיא כְּיוֹלָדֶת בְּזוּב, וְצָרִיכָה שְׁבַעַת יָמֵי נְקִיִּים כִּמּוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ. וּמִנְהֵג פְּשׁוּט בְּשַׁנְעָר וּבְאַרְץ הַצִּבִּי וּבִסְפָּרֵד וּבִמְעָרָב, שְׂאֵם רֵאת דָּם בְּתוֹךְ יָמֵי מְלֹאֶת אֵף עַל פִּי שֶׁרֵאת אַחֵר שֶׁסְּפָרָה שְׁבַעַת יָמֵי נְקִיִּים וְטָבְלָה הֲרִי זֶה סוֹפֶרֶת שְׁבַעַת יָמֵי נְקִיִּים אַחֵר שִׁפְסַק הַדָּם, וְאִין נֹתֵנִין לָהּ יָמֵי טָהָר כָּלָל: אֲלֹא כָּל דָּם שֶׁתִּרְאֶה הָאִשָּׁה בֵּין דָּם קָשִׁי, בֵּין דָּם טָהָר סוֹפֶרֶת שְׁבַעַת יָמֵי נְקִיִּים, אַחֵר שִׁפְסַק הַדָּם.

ו. וְדִין זֶה, בִּימֵי הַגְּאוּנִים נִתְחַדֵּשׁ, וְהֵם גָּזְרוּ שֶׁלֹּא יִהְיֶה שֵׁם דָּם טָהָר כָּלָל שֶׁזֶה שֶׁהִחְמִירוּ בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל עַל עֲצָמָן בִּימֵי חֲכָמֵי תַלְמוּד, אֵינּוּ אֲלֹא בְּרֹאָה דָּם שֶׁהוּא טָמֵא, שִׁיוֹשְׁבַת עָלָיו שְׁבַעַת יָמֵי נְקִיִּים; אֲבָל דָּם שֶׁתִּרְאֶה בִּימֵי טָהָר אַחֵר סְפִירָה וְטָבִילָה, אִין לְחוּשׁ לוֹ שְׂאִין יָמֵי טָהָר רֵאוּיִין לֹא לְנִדָּה וְלֹא לְזִיבָה, כִּמּוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ. וְשִׁמְעָנוּ שֶׁבְּצַרְפַּת בּוֹעֲלִים עַל דָּם טָהָר כְּדִין הַתַּלְמוּד עַד הַיּוֹם, אַחֵר סְפִירָה וְטָבִילָה מִטְּמֵאת יוֹלָדֶת בְּזוּב; וְדָבָר זֶה, תְּלוּי בַּמִּנְהֵג.

ז. וְכֵן דִּין דָּם בְּתוֹלִים בְּזִמָּן הַזֶּה, שְׂאֲפָלוּ הִיתָה קִטְנָה שֶׁלֹּא הִגִּיעַ זְמַנָּה לְרֵאוֹת, וְלֹא רֵאת דָּם מִיָּמֶיהָ הֲרִי זֶה בּוֹעֵל בְּעִילַת מְצוּה, וּפּוֹרֵשׁ. וְכָל זִמָּן שֶׁתִּרְאֶה דָּם מִחֲמַת הַמֶּכֶה, הֲרִי הִיא טָמֵאָה; וְאַחֵר שִׁפְסַק הַדָּם, סוֹפֶרֶת שְׁבַעַת יָמֵי נְקִיִּים.

ח. יתר על זה, כל בת שתבעוה להנשא ורצת שוהה שבעת ימי נקיים מאחר שרצת, ואחר כך תהיה מתרת להבעל: שמא מחמודה לאיש, ראת דם טפה אחת, ולא הרגישו בה; בין שהיתה האשה גדולה, בין שהיתה קטנה צריכה לישוב שבעת ימי נקיים מאחר שרצת, ואחר כך תטבל ותבעל.

ט. וכל הדברים האלו, חמרה יתרה שנהגו בה בנות ישראל מימי חכמי תלמוד; ואין לסור ממנה, לעולם.

י. לפיכך כל אשה שרצת כשתבעוה להנשא לא תנשא, עד שתספור ותטבל. ואם נשאת לתלמיד חכמים מתרת להנשא מיד, ותספור מאחר שנשאת ותטבל: שתלמיד חכמים יודע שהיא אסורה, ונזהר מזה; ולא יקרב לה, עד שתטבל.

יא. דין הכתמים בזמן הזה, כמו שבארנו; ואין בדבר חדוש, ולא מנהג אלא כל כותם שאמרנו שהיא טהורה, הרי היא טהורה, וכל שאמרנו שהיא טמאה, סופרת שבעת ימים מיום שנמצא בו הכתם. ואם היה שעור הכתם כדי לחוש לזיבות, סופרת שבעת ימים מאחר יום שנמצא בו הכתם שאין הרואה דם, כרואה כותם.

יב. וכן כל שאמרנו ביולדת שאמו טהורה, הרי היא טהורה בזמן הזה; וכן האשה שראת לבן, או דם ירק, או שהשליכה חתכה אדמה שאין עמה דם הרי היא טהורה, אף בזמן הזה: שלא החמירו אלא ברואה דם טמא, ואין זו רואה דם טמא. וכן אם היתה בה מכה והיה הדם שותת ממנה, או שבא הדם עם מימי רגלים הרי זו טהורה. ולא נתחדש דבר, אלא ספירת שבעת ימי נקיים לכל רואה דם טמא, כמו שאמרנו; ושיהיו כל מראה דמים, טמאים.

יג. זה שתמצא במקצת מקומות, שהנדה יושבת שבעת ימים בנדתה, ואף על פי שלא ראת דם אלא יום אחד, ואחר השבעה תשב שבעת ימי נקיים אין זה מנהג, אלא טעות היא ממי שהורה להם כך; ואין ראוי לפנות לדבר זה כלל אלא אם ראתה יום אחד, סופרת אחריו שבעה, וטובלת בליל שמיני שהוא ליל שני שלאחר ימי נדתה, ומתרת לבעלה.

יד. וכן זה שתמצא במקצת מקומות, ותמצא תשובות למקצת גאונים, שיולדת זכר לא תשמש מטתה עד סוף ארבעים, ויולדת נקבה אחר שמונים, ואף על פי שלא ראתה דם אלא בתוך השבעה אין זה מנהג, אלא טעות היא באותן התשובות. ודרך מינות באותן המקומות, ומן הצדוקיין למדו דבר זה; ומצוה לכופן כדי להוציא מלבן, ולהחזירן לדברי חכמים שתספור שבעת ימי נקיים בלבד, כמו שבארנו.

טו. אין האשה עולה מטמאתה ויוצאה מידי ערוה, עד שתטבל במי מקוה כשר; ולא יהיה דבר חוצץ בין בשרה, ובין המים. ובהלכות מקוות יתבאר המקוה הכשר והפסול, ודרך הטבילה, ומשפטי החציצה.

טז. אבל אם רחצה במרחץ אפלו נפלו עליה כל מימות שבעולם הרי היא אחר הרחיצה כמות שהיתה קדם הרחיצה, בכרת: שאין לה דבר שמעלה מטמאה לטהרה אלא טבילה

בְּמִי מְקוֹה, אוֹ בְּמַעַן, אוֹ בַּיָּמִים שֶׁהֵם כְּמַעַן, כִּמּוֹ שְׂתִבְאֹר
בְּהִלְכוֹת מְקוֹוֹת.

יז. כָּל שִׁבְעַת יָמֵי נְקִיִּים שְׂבִזְמָן הַזֶּה אֵף עַל פִּי שֶׁהֵן סֶפֶק אִם
טָבְלָה בָּהֶן, כִּאֲלוֹ לֹא טָבְלָה. וְאִם טָבְלָה בְּשִׁבְעֵי אֵף עַל פִּי
שְׂאִסוֹר לַעֲשׂוֹת כֵּן לְכַתְּחִלָּה, שָׁמָּא יָבוֹא לְבַעַל בְּשִׁבְעֵי אַחֵר
הַטְּבִילָה הוֹאִיל וְטָבְלָה בְּזִמְנָה אֲפֹלוּ הִיָּתָה זָבָה וְדָאִית, הֲרִי זֶה
עָלְתָה לָּהּ טְבִילָה.

יח. וְאִסוֹר לוֹ לְאָדָם שִׁידֻבֵּק בְּאַשְׁתּוֹ בְּשִׁבְעַת יָמֵי נְקִיִּים, וְאֵף
עַל פִּי שֶׁהִיא בְּכִסּוּתָהּ וְהוּא בְּכִסּוּתוֹ. וְלֹא יִקְרַב לָהּ, וְלֹא יִגַּע
בָּהּ אֲפֹלוּ בְּאַצְבָּע קִטְנָה; וְלֹא יֹאכֵל עֲמָהּ, בִּקְעָרָה אַחַת. כָּלְלוּ
שְׁלֻדְבָר: יִנְהַג עֲמָהּ בַּיָּמִי סְפִירָה, כִּמּוֹ שִׁינְהַג עֲמָהּ בַּיָּמִי נִדָּה
שֶׁעֲדִין הִיא בְּכָרֶת עַד שֶׁתִּטְבֹּל, כִּמּוֹ שְׂבִאֲרָנוּ.

יט. כָּל מְלָאכוֹת שֶׁהָאִשָּׁה עוֹשֶׂה לְבַעֲלָהּ, נִדָּה עוֹשֶׂה לְבַעֲלָהּ
חוּץ מִהֶרְחֶצֶת פָּנָיו יָדָיו וְרַגְלָיו, וּמִזִּיגַת הַכּוֹס, וְהַצָּעֵת הַמְטָה
בְּפָנָיו: גְּזֵרָה, שָׁמָּא יָבוֹא לְיָדֵי עֲבָרָה. וּמִפְּנֵי זֶה לֹא תֹאכֵל עִמּוֹ,
בִּקְעָרָה אַחַת; וְלֹא יִגַּע בְּבִשְׂרָהּ, מִפְּנֵי הָרַגֵּל עֲבָרָה. וְכֵן בְּשִׁבְעַת
יָמֵי נְקִיִּים, לֹא תַעֲשֶׂה לוֹ שְׁלוֹשׁ מְלָאכוֹת אֵלּוּ. וּמִתָּר לְאִשָּׁה
לְהִתְקַשֵּׁט בַּיָּמִי נִדָּתָהּ, כִּדִּי שְׁלֹא תִתְגַּנֶּה עַל בַּעְלָהּ.